sportul Magazin

...DAR ALPINIȘTII S-AU ÎNTORS ÎNVINGĂTORI DIN LUPTA CU STÎNCA ȘI STIHIILE DEZLĂNȚUITE

EM. CRISTEA NE RELATEAZĂ DOUĂ EPISOADE DIN ETAPA DE IARNĂ A CAMPIONATULUI DE ALPINISM

Din munții împovărați de zăpezi întîrziate, a coborît pînă în redacția noastră unul din oamenii care au trăit acolo zilele de nebănuit dramatism ale etapei hivernale din campionatul de alpinism al țării. Este Emilian Cristea, maestru emerit al sportului, făurar de alpiniști la A.S.A. Brașov, autor de ghiduri turistice și povestitor plin de har.

Alta era, de fapt, intenția sa, dar știind că întrecerile de iarnă ale alpiniștilor se desfășuraseră, de astă dată, sub un cer potrivnic, bîntuit de stihii dezlănțuite, l-am rugat pe Emilian Cristea să ne facă o cronică orală a luptei pe care au dus-o zilele trecute, în Piatra Craiului, cu verticalele stîncilor și capriciile vremii, acești bravi „cuceritori ai inutilului", cum i-a numit unul din ilustrii lor confrați, francezul Lionel Terray.

— Am trăit cele mai cumplite zile de cînd colind eu munții.

— Și totuși, d-ta ai fost un spectator, în marginea arenei.

— Era mai bine dacă m-aș fi putut afla în mijlocul luptei, cu băieții mei. Acolo acționezi, te zbați să ieși din impas. E o cazną, la urma urmei, dar care te obligă să te angajezi total. Cînd stai pe margine, nu cunoști decît chinul așteptării, al îndoielilor, al îngrijorării. Și numai nervii ies epuizați dintr-o asemenea încercare. Atunci pot să te podească și lacrimile... așa cum s-a întîmplat și cu mine cînd i-am revăzut pe băieți, teferi, după o escaladă din care nu credeam că se mai întorc.

— Probabil că vremea n-a fost atît de clinoasă pe toată durata competiției...

— Nu. La început a fost lapoviță, apoi ger iar, în prima zi de întreceri, muntele era îmbrăcat cu o crustă de gheață. O zi a fulguit, cealaltă a fost timp frumos, iar în ultima zi s-a dezlănțuit un viscol bezmetic, un adevărat uragan de zăpadă. Asta a fost în noaptea de duminică spre luni.

— Numai sportivii d-tale au trecut prin emoții ?

— Ba și cei ai antrenorului Floricioiu, dinamoviștii din Brașov. În ajunul furtunii, Rițișan și Bulmez au intrat în traseul Floarea de colț din peretele Turnului mare al Dianei, unul dintre cele mai dificile trasee din masiv pentru că e foarte rar pitonat și, deci, trebuie să găsești prize — prize foarte fine — pentru a suplini lipsa pitoanelor. Dar dacă vara te poți bizui pe aceste prize, acum ele se aflau sub gheață și zăpadă, fiind inutilizabile în marea lor majoritate.

După 6 ore de cățărare, Rițișan începe a 5-a lungime de coardă dar scapă ciocanul pentru pitoane și rămîne angajat într-o zonă dificilă, cu stînca îmbrăcată în gheață groasă. Era pe la 6 seara cînd el, reușind să găsească o poziție convenabilă, ne strigă, celor de la baza peretelui că vor rămîne peste noapte în perete pentru a relua,în zori, urcușul.

Ne înțelegem ca să ne anunțe, din cînd în cînd, cu 6 semnale luminoase dacă totul este normal și cu 5 semnale dacă au nevoie de ajutor. Ne-am retras la cabana Plaiul Foii și am ținut această legătură pînă la miezul nopții. La unu fără douăzeci, am ieșit afară să semnalizăm din nou. Se lăsase ceață deasă și ningea. O ninsoare potolită.

— Deci, nu începuse furtuna ?

— Acolo, la Plaiul Foii, ningea liniștit, dar dincolo de adăpostul muntelui viscolea năpraznic... Dinamoviștii care înnoptaseră la Zărnești au pornit îngrijorați spre Turnul Dianei, iar pe la ora 14, soseau la Plaiul Foii și cu cei ce fuseseră în perete.

— Elevii d-tale cînd au atacat ultimul traseu ?

— Luni. Chivu și Nagy au plecat la 4 dimineața. Cum spuneam, ningea potolit în zona noastră. Zăpadă — doar de cîteva degete, pentru ca la ora 11 să atingă o grosime de 70 cm. Ningea într-una cu fulgi mari. Arbitrul delegat să urmărească escalada s-a înapoiat la cabană spunînd că nu se poate ajunge la peretele Ciorînga Mare.

— Aici era traseul ales ?

— Da. E vorba de traseul „Surplomba hornului din peretele Ciorînga Mare". Traseu de gradul V B, parcurs în premieră tot de sportivii de la A.S. Armata.

— Și ce s-a întîmplat cu ei ?

— Băieții mei, păcăliți de vremea calmă, urcau în perte tot mai sus căci surplomba îi apăra, ca o imensă streașină, de zăpadă și viscol. În schimb, noi cei ce voiam să ajungem la baza traseului n-am putut trece de un punct aflat într-un uriaș amfiteatru, unde avalanșele se prăvăleau la intervale de secunde de pe culmile din jur. Aici plutea în aer o pulbere de zăpadă atît de densă încît ne sufoca.

— Au început, atunci, temerile ?

— Bineînțeles. Dar n-am putut sta acolo prea mult. M-am înapoiat la cabană. Și am așteptat — oh, ce chinuitoare așteptare ! — pînă la ora 11 noaptea... Băieții mei habar n-aveau ce-i așteaptă dincolo de marginea surprombei. Au primit pieptiș lupta cu vîntul, cu zăpada, au bîjbîit în această pulbere rece, pînă au atins creasta. Învinseseră. Și muntele, și stihiile. Dar nu terminaseră lupta. Coborîrea le-a cerut alte eforturi căci nu puteau veni pe drumul obișnuit. Îi amenințau, clipă de clipă, avalanșele. Ca să le evite au făcut rapeluri din copac în copac.

„Am tras pe sfoară toate avalanșele, nea Emile", mi-a spus Chivu aruncîndu-mi o privire șugubeață. Văzînd că-i arde de glumă i-am replicat : „Dar cine poate ști dacă ați ajuns pînă la creastă?". S-a posomorit că mă-ndoiam de ei. „Se poate, nea Emile ?... Dar am lăsat sus, ca semn, o scăriță. ...Cum să nu ni se recunoască atîta trudă ?... În ziua asta mi-am spus că aș fi putut învinge și Eigger-ul, iar d-ta ne amărăști cu bănuieli nedrepte !... Se poate ?..."

Sebastian BONIFACIU

Escaladă de iarnă în Piatra Craiului. Acolo unde stînca nu mai păstrează zăpada, ci numai gheața perfidă, alpinistul își asigură urcușul cu pitoanele

Foto : Emilian CRISTEA

Din însemnările unui arbitru

• Chiar la o dispută inegală, arbitrul trebuie să fie... egal.

• Fotbalul justifică existența mea, ceea ce mă obligă să justific, la rîndul meu, existența fotbalului.

• Jucătorul care protestează la deciziile mele, caută să mă pună într-o poziție de inferioritate. Eliminîndu-l, mențin... echilibrul.

D. MORARU-SLIVNA

ARGUMENTUL

— Deci, vine primăvara, vrăsăzică !...
— Dar nu vezi tu că încă-i frig, afară ?
— Pe cer se învîrtea o rîndunică.
— Cu una, nu se face primăvară !
— Vin berzele cu... știrea mult visată...
— Și barza mai greșește cîteodată !
— Eu, foc în sobă nu mai fac deloc...
— Nici eu, că am calorifer în bloc.
— Ne-a dat la TELE o speranță rozã.
— Ești ultimul ce crede în prognoză !
— Dar cerul e din ce în ce mai clar.
— Zăpada nici nu s-a topit, măcar !
— Păi azi e-anunțat Returu-n țară !
— În cazul ăsta, cert : e primăvară ! !

Victor HILMU

STADION

Iarna-azi-abandonează
Lupta dreaptă
Cu natura.
Martie,
Fiind pe față,
Folosește conjuncturа
Și,
Prin frigul ce sucombă
În arpegii de sezon,
Vine,
Demarînd în trombă,
Spre același
Stadion.
. . . . . : :
Stadion !
A cîta oară
Îmi deschizi
Aceeași poartă
Și-n a cîta primăvară
Farmecele-ți
Nu mă iartă ?...

Stadion !
Torent ce vine
Tinerețea s-o dezlege.
Stup gigantic de albine
Zumzăind
Sub sportul-rege.

Soare.
Coifuri de hîrtie.
Plajă.

Fulgarine.
Ploaie.
— Brrr, ce vreme !
— Las-să fie :
Nu ne-ngheață,
Nu ne moaie !...

Unul face-o „națională"
Fără cel mai mic efort
(Că tot anul dă năvală
În umor
Ca și în sport...)

Cu vizibilă plăcere,
Altul dă, mereu,
Sentințe.
Doi l-ascultă,
În tăcere,
Rontăind
De-un leu semințe...

Într-o redingotă „mini",
Vine-arbitrul,
Calcă rar ;
Pată neagră
Peste linii
Date-din ajun-
Cu var.

Maiestuos
Precum un duce,
Pune mingia la centru,

Și de felul cum conduce
Unii-s contra, alții pentru.
Larmă,
Sfaturi :
— Șut ! ! Insistă ! !
— Gool ! ! !
Entuziasm masiv
(Și cîte-o figură, tristă,
Că doar totu-i relativ...)

Tensiune-arterială
Oscilînd
Ca-ntr-un tangaj,
Că-i direct proporțională
Cu tabela de marcaj.
. . . . . :
Iar amurgul
Cînd coboară
Peste băncile pustii,
Stadionul
Se-nfioară
De-amintiri
Și de... hîrtii.

Și ecoul lui, se-ngină
Cu aceeași
Vorbă mare:
— Nu mai vin aicea ! ! !
(Pînă
Săptămîna viitoare...)

Fred FIREA

RECENZII — UN POLISPORTIV DE NEUITAT...*)

... A recomanda cititorilor biografia cunoscutului polisportiv de acum cîteva decenii, **Alexandru Papană**, semnată de un vechi și talentat publicist, **V. Firoiu**, este aproape inutil. Inutil, pentru că pe de o parte — și fără o astfel de recomandare — lucrarea a cunoscut un rapid și binemeritat succes de librărie, iar pe de altă parte, pentru că — tocmai din această cauză — nu sîntem în măsură să-i anunțăm pe cititori de unde și-ar mai putea procura un exemplar !

Nu putem trece, însă, cu vederea apariția unei asemenea lucrări, în paginile căreia, cu rutina unui experimentat gazetar, cu bogăția de amănunt a unui vechi documentarist, **V. Firoiu** încearcă și reușește pe deplin să surprindă cele mai caracteristice ipostaze ale personalității lui **Alexandru Papană** și — așa cum se destăinuie încă din titlul volumului — a „destinului" acestui îndrăgostit de viteză.

Într-adevăr, **Alexandru Papană** a iubit viteza, a slujit-o am putea spune, ori de cîte ori s-a aflat la conducerea unei motociclete, a unui avion, a bobului cu care a cunoscut suprema încununare de campion mondial, sau a avionului care a însemnat aproape toată viața sa. Volumul lui **V. Firoiu** consemnează nu numai performanțele unui mare polisportiv, ci și faptele unui român care — prin arta sa de a zbura — s-a impus ca unul dintre cei mai valoroși piloți ai epocii respective, transformînd temeritatea sa de acrobat al cerului, într-un mijloc de a-și face cunoscută patria, cu mult dincolo de hotarele ei.

Alături de eforturile și succesele lui **Alexandru Papană**, paginile lucrării ce i-a fost dedicată, ne prezintă și o bogată documentație cu privire la realizările altor aviatori români care, înscriindu-și numele în istoria aviației mondiale, constituie un permanent și stimulator exemplu pentru noile generații de îndrăgostiți de zbor, din țara noastră și de pretutindeni.

Desigur, accentul cade întotdeauna pe viața și realizările lui **Alexandru Papană**, iar în finalul lucrării pe cea mai arzătoare dorință a acestuia : efectuarea zborului New York — București. Se pregătise mai bine ca oricînd. Avionul era gata de zbor, gata pentru clipa cînd decolarea avea să devină faptă. Își botezase aparatul „Alba-Iulia 1918", pentru a aminti oamenirii că nu tratatele diplomaților, ci voința poporului român, înfăptuise unirea Transilvaniei cu patria mumă. Visase zeci și zeci de zile și nopți să înfăptuiască acest zbor.

Dar, un implacabil destin s-a opus realizării visului... **Alexandru Papană** s-a stins departe de patria pe care și-o iubise mai presus de orice. Numele lui nu va fi însă niciodată uitat pe aceste meleaguri. Și meritul lui V. Firoiu, este acela de a ni-l fi amintit încă o dată, pe cel care a fost totdeauna un patriot înflăcărat, permanent animat de dorința de a vedea tricolorul țării sale urcînd pe cele mai înalte culmi așa cum numai visul îndrăgostiților de zbor nu cunoaște limite de înălțimi.

ing. Constantin C. GHEORGHIU
pilot aviator

*) „AVIATORUL ALEX. PAPANĂ ȘI DESTINUL LUI..." de V. Firoiu, apărută în Ed. Albatros

— Știți, azi începe... Tarsița m-a înșuiat în casă ; și pe cuvînt de onoare că din apartamentul meu am coborît ! !

Desen de S. NOVAC

Cărți noi în Editura Stadion

ȘTIȚI SĂ DIRIJAȚI DINAMISMUL COPIILOR ?*)

Pedagogia modernă consemnează printre principalele mijloace de formare a personalității omului, educația fizică și sportul. Activitatea sportivă contribuie nu numai la dezvoltarea armonioasă a unui organism sănătos, rezistent la efort, dar și la crearea unor trăsături de caracter extrem de necesare în activitatea zilnică : tenacitate, curaj, stăpînire de sine, disciplină, voință. Totodată, educația fizică influențează favorabil formarea unor însușiri și deprinderi esențiale: îndemînare, atenție distributivă, viteză de reacție. Dispunînd de mijloace specifice, educația fizică poate răspunde cu succes la îndeplinirea acestor deziderate, bineînțeles atunci cînd ele sînt selectate și aplicate în funcție de cerințele fiecărei grupe de virstă.

Avînd, ca punct de plecare ideile expuse mai sus, **Emilia Ivan** pune la îndemîna educatorilor din grădinițele de copii, prin intermediul Editurii Stadion, o culegere de exerciții intitulată : **„Educația fizică în grădiniță"**. Dincolo de reușita copertă semnată de **Puiu Manu**, cei interesați — și avînd în vedere larga arie de adresabilitate sperăm să fie cît mai mulți — au la dispoziție un bogat material privind diverse exerciții și jocuri destinate copiilor aflați la virsta grădiniței. Majoritatea dintre ele avînd posibilitatea de practicare în aer liber, contribuie evident la creșterea și dezvoltarea armonioasă a copiilor. Însoțit de numeroase ilustrații, realizate de **Carol Bedő**, volumul în cauză își sporește, astfel, valoarea, devenind accesibil nu numai celor care au noțiuni precise despre educație fizică și sport, dar — și aceasta e important — chiar și părinților.

Avînd în vedere importanța lucrării, printre puținele de acest gen tipărite la noi, credem că tirajul de 5 000 exemplare ar trebui să fie sporit, deoarece volumul în discuție nu trebuie să lipsească din biblioteca nici unui specialist care se ocupă de educarea copiilor

cu mijloacele educației fizice și sportului. Or, numai numărul acestora depășește tirajul actual.

Emanuel FÂNTÂNEANU

*) **Emilia Ivan — Educația fizică în grădiniță, Editura Stadion, 1973, 202 pag. 7 lei.**

POVESTEA PRIMULUI PENALTY

Lovitura de la 11 metri a fost introdusă în regulamentul jocului de fotbal, în Anglia, în anul 1891. Cînd s-a creat F.I.F.A., în 1904, aceasta a preluat „pedeapsa supremă" (cum era denumit penalty-ul, în primul regulament), dar a avut oarecari dificultăți cu preschimbarea celor 12 yarzi din codul britanic, într-o măsură pe înțelesul tuturor. Dar, rotujindu-se echivalentul metric, 10,97, s-a ajuns la popularul și... impopularul 11 metri.

Primul penalty a fost executat în cursul meciului pentru Cupa Angliei, dintre echipele Stoke City și Notts-County. Notts conducea cu 1-0, cînd, cu două minute înainte de fluierul final Stoke a fost pe punctul de a egala, dar un jucător advers a oprit mingea cu mîna. Arbitrul a fluierat pentru prima oară în istoria fotbalului un penalty, dar jucătorii de la Notts County s-au instalat cu toții în poartă și mingea a fost respinsă. Protestul lui Stoke a fost admis, stabilindu-se că numai portarul are dreptul de a sta în poartă, în timpul executării loviturii de la 11 metri.

Puțin după aceea, penalty-ul a fost acordat și pentru fault în interiorul careului de 16 metri.

PICĂTURI

Are un deosebit simț al porții. Șutul său întîlnește întotdeauna poarta... stadionului.

În toată cariera sa sportivă a fost aplaudat o singură dată. Atunci cînd s-a retras din activitatea competițională.

Șutează la poartă din toate direcțiile... Și în toate direcțiile.

Dumitru NEGREA

RĂSPUNDE DON POȘTAȘU

ION MORARU, BRAȘOV. **„Cum aș putea procura o fotografie a simpaticei și fermecătoarei patinatoare Janet Lynn ?".** Știu și eu ? Încercați-vă norocul, scriindu-i pe adresa Federației americane de patinaj artistic (U.S.F.S.A.), 178 Tremont Street, Boston, Massachusetts 02111, Statele Unite.

IULIU IACOB, CRAIOVA. Citind un catren adresat echipei Steaua, de către un arădean, A. Ghender, ați compus un răspuns :

Foaie verde măghiran / Asta zice un oltean : / Steaua tot va străluci / și campioană va fi !

Și precizați : **„Sînt cuvintele unui craiovean, a cărui inimă bate pentru echipa roș-albastră".** De aceea, probabil, nici nu v-ați dat adresa !

IOAN NYJEKI, SATU MARE. De o parte, numărul mare al scrisorilor și multitudinea întrebărilor, de cealaltă parte, spațiul redus al acestei rubrici. Nu-mi cereți, deci, imposibilul. Eu vi l-aș oferi cu plăcere !

LEON CEUCA, BISERICANI. Partida dintre Sport Club Bacău și Arsenal Londra, din cadrul sferturilor de finală ale

Cupei U.E.F.A. (Cupa Orașelor Tîrguri, cum se numea atunci) s-a disputat pe stadionul din Bacău, și nu la... Moinești, cum v-a spus nu știm cine.

PETRE SĂCEANU, CRAIOVA. **„Aș dori să-mi formez o colecție de insigne și fanioane, precum și fotografii ale echipelor de fotbal din țară și din străinătate. Rog pe toți care vor să mă ajute, să-mi scrie".** Dacă primiți o singură scrisoare, sînteți cel mai norocos om din lume ! Credeți că se desparte vreun microbist de aceste trofee, cucerite cu trudă ?

GABOR BARABAȘ, TÎRGU SECUIESC. 1. Primul număr din ziarul „Sportul" a apărut luni 19 martie 1945. 2. Un prieten susține că nu există un oraș în Anglia, cu numele de Leeds. Tu pomenești că nu există nici măcar o echipă cu acest nume și că înfringerea Rapidului este doar un vis urît. Leeds este unul dintre marile orașe ale Angliei, cu aproape 2 milioane de locuitori.

ION GHINESCU, COMUNA BOTENI. N-aș putea spune că nu este interesantă propunerea dv., și anume aceea ca, la sfîrșitul campionatului să se acorde două... titluri :

1. Unul, echipei care cîștigă campionatul.

2. Altul, echipei care a înscris cel mai mare număr de goluri, aceasta, în ideea stimulării eficacității. Propuneți să fie premiate și echipele aflate pe locurile 2 și 3, într-un astfel de clasament.

K. VASNIAC, COMUNA TOPORU. Solicitați intervenția mea, care să pună capăt **„unei discuții interminabile"** pe care o aveți cu un coleg. Dv. susțineți că jucătorul cehoslovac Pala face parte din „vechea gardă", iar colegul dv afirmă că Pala este junior, și încă elev. Constat că au început contrazicerile și în legătură cu tenisul. Va trebui, deci, să fac un efort în plus de documentare. În cazul de față, lucrurile sînt simple : Frantisek Pala este inginer-chimist și împlinește la 28 martie, 29 de ani. S-a scurs multă apă pe Vltava, de cînd nu mai este junior...

VLADA TEPELUȘ, BUCUREȘTI. Urmăriți rubrica noastră „Dintre sute de raposte" și vreți să știm care sînt gîndurile dv. :

Cum returul (veste mare !)
O să-nceapă (scrie-n „Sportul"),
Așteptăm cu nerăbdare,
Să ne dați din nou... raportul !

Ilustrații : N. CLAUDIU

„PESTE 10 ANI, NU VEȚI MAI FLUIERA PE ARBITRI LA PATINAJ !"

NE ASIGURĂ DON JACKSON CAMPION ȘI „RECORDMAN" MONDIAL

Pe acești doi mari campioni ai gheții îi desparte un deceniu : Donald Jackson *anunță la telefon presei canadiene victoria cucerită de* Karen Magnussen, *la Bratislava...*

Foto : C.T.K.

Campionatele mondiale de patinaj artistic își au „recordurile" lor. Unul dintre acestea aparține celebrului patinator canadian **Donald JACKSON** și a fost stabilit la ediția din 1962, la Praga. Atunci el a reușit pentru prima oară — și singura ! — o săritură cu triplă rotație într-unul din cele mai dificile salturi pe gheață, acela cunoscut sub numele inventatorului său — „Lutz". Acest **triplu Lutz** a rămas în istoria sportului ca expresia unei culmi a perfecțiunii în patinaj.

Au trecut de atunci zece ani. Nimeni n-a mai repetat performanța lui Jackson și nici n-a mai încercat triplu Lutz. Și iată că, la următorul campionat al lumii, desfășurat pe pămîntul Cehoslovaciei, la „Zimny Stadion" din Bratislava, un temerar patinator pregătea tentativa de egalare a marelui record. Era **Sano Minoru**, campionul Japoniei. Mic de statură, dar bine legat și extrem de suplu, cel mai bun patinator asiatic a repetat asiduu, la antrenamente, în fața noastră, ultra-dificila săritură. Și a reușit-o de cîteva ori...

Seara figurilor libere în proba masculină. Sano Minoru pleacă din start. Își ia elan cu o largă rotire la marginea dreptunghiului de gheață. E clar, pregătește triplul-Lutz. Iată-l, în mare viteză. Atenție ! Este prea aproape de mantinelă... Se ridică totuși în săritură : una, două, a treia rotire ! Dar... În momentul aterizării — simțind că este în pericol de a se ciocni de mantinelă — Sano se dezechilibrează și cade. Săritură neexcutată... El se ridică de pe gheață, continuă programul. Dar căzătura și eșecul suferit îi frînează întreaga evoluție. Se clasează, în final, pe locul 14...

Recordul lui Jackson a rămas, astfel, în picioare. Peste puține minute aveam să stăm de vorbă chiar cu... recordmanul. Donald Jackson se afla în fața noastră, mai exact alături, la o mașină de scris, în biroul de presă al C.M. L-am întrerupt pentru un moment, întrebîndu-l :

— Ce părere aveți despre tentativa lui Sano Minoru ?

— A ratat de puțin săritura — spune fostul campion mondial. Și sînt primul care regret... Recordul meu durează de prea multă vreme, un deceniu întreg. În epoca progresului, tehnic, în toate domeniile, longevitatea prelungită a unicului triplu-Lutz, pare de-a dreptul curioasă. Zău, astă-seară, parcă-mi venea să pun din nou patinele în picioare și să-l mai sar o dată...

— Ar fi fost nespus de frumos. Dar care vă este activitatea actuală ?

— După ce am cîștigat titlul mondial, la Praga, am trecut la profesionism. Timp de 9 ani, am evoluat în ansamblul „Ice Follies". Apoi, am revenit la patinoar, ca antrenor. Am scris lucrări de specialitate, editez acum revista trimestrială „Canadian Skater". Construiesc și un nou model de patină, specială pentru figuri libere, care va intra în producție industrială la fabrica britanică M.K. Aci, la Bratislava, lucrez ca trimis al agenției de știri „Canadian Press".

— E clar, patinajul nu se poate lipsi de serviciile lui Don Jackson, în calitate de antrenor, aveți elevi în concurs, la actuala ediție a Mondialelor ?

— Da, o prezint pe tînăra Lynn Nightingale, care este eleva mea cea mai promițătoare. Sînt fericit că ea a executat unul din cele mai frumoase programe libere, notat pe locurile unu și doi la o serie de arbitri. Dar în sportul nostru, părerile sînt totdeauna foarte diverse...

— Una din problemele cele mai controversate este „programul scurt", nou introdus între proba obligatorie și cea liberă. Cum apreciați această inovație ?

— La prima sa experimentare, într-un concurs de anvergură, inovația nu mi se pare atît de utilă. De ce să-l pun pe patinator să patineze de două ori, în figuri libere ? Din moment ce s-a redus la trei numărul obligatoriilor, nu mai e nevoie și de două „reprize" de libere. Aceasta frînează evoluția patinatorului, îl face conștient că se repetă în mod inutil. La Bratislava, programele scurte au fost mai bune decît cele libere, care au ajuns să plictisească. Știu, cunosc perfect considerentele pentru care s-a introdus programul scurt de către federația internațională. În primul rînd, motivul financiar : spectatorii nu vin la obligatorii, vor veni de două ori la libere. Al doilea: arbitrii au timp de încă o zi pentru consultații de culise... Să spunem lucrurilor pe nume. Eu sînt pentru o singură apariție la figuri libere, în care se dă verdictul imediat !

— Să ne întoarcem la triplul-Lutz... Cum apreciați actuala ediție, în comparație cu cea la care ați patinat atît de strălucit, acum zece ani ?

— Comparația implică foarte multe considerente. S-ar putea scrie o carte întreagă. Foarte succint, aș spune că aceste campionate s-au situat la un nivel mai ridicat ca cele din trecut, prin marele număr de patinatori de valoare. 10—14 sportivi de forțe apropiate, foarte buni în toate privințele. Dar, pe vremea noastră, existau unul sau doi patinatori de superclasă, care se ridicau net deasupra tuturor. De aceea, nici nu existau prea multe controverse. Ceea ce nu făceam noi și fac cei de azi, este o superbă coordonare a mișcărilor cu muzica, domeniu în care s-a ajuns la adevărată măiestrie sportivă și artistică.

— Cum va fi patinajul peste alți zece ani ?

— Desigur, vor fi făcuți alți pași înainte. Cred că săriturile cu triplă rotație, chiar și Lutz-ul, vor trebui să figureze în mod firesc în programul oricărui concurent la campionatul mondial. Recordul meu nu mai poate dăinui mult... Fetele vor patina la coeficientul actual de dificultate al băieților. Iar arbitrii ? Ei bine, arbitrii poate că nu vor mai există deloc. Ei vor fi înlocuiți cu o mașină electronică de calcul, care va aprecia cu exactitate matematică valoarea exercițiului prezentat în obiectivul său ultra-sensibil. Iar din tribune nu se vor mai auzi niciodată fluierături...

Radu VOIA

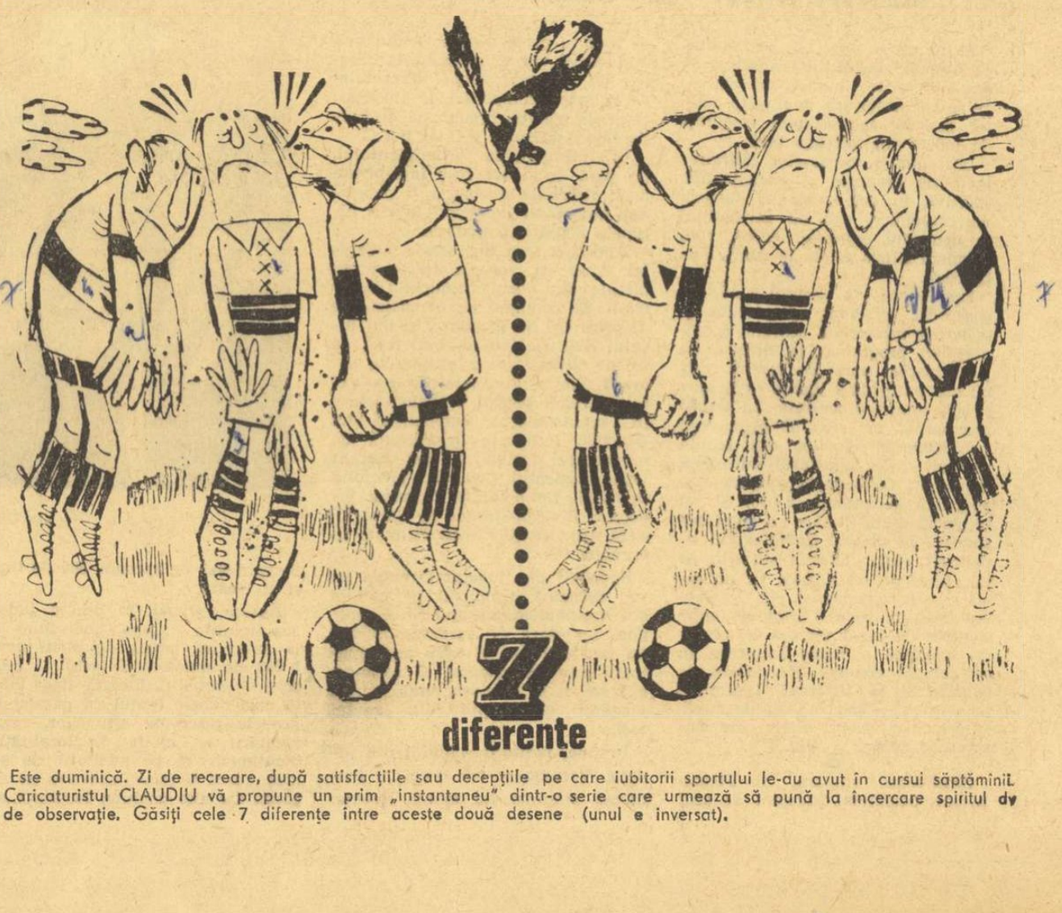

Este duminică. Zi de recreare, după satisfacțiile sau decepțiile pe care iubitorii sportului le-au avut în cursul săptămînii. Caricaturistul CLAUDIU vă propune un prim „instantaneu" dintr-o serie care urmează să pună la încercare spiritul dv de observație. Găsiți cele 7 diferențe între aceste două desene (unul e inversat).